

הסוס המנוּדה / תמר גולן

(מתוך "ילדי טבע הדברים", גיליון 3, תמוז תשנ"ה, 1995)

מנדי הוא אָתד הסוסים החיים בחוות הרוכבים שליד קיבוץ בית-אורן שבכרמל. בשבתות נוהגים לשחרר את הסוסים למרעה. באחת השבתות קרה למנדי מקרה עצוב.

חבורת נערים, ובידם דלי של צבע, תפסה את מנדי וצבעה אותו בצבע שחור. לשם מה עשו זאת? לשם התעללות? סתם מתוך סקרנות? אולי כמשחק? אם כן, תוצאות המשחק שלהם היו עגומות.

אחרי שסיימו הנערים את מלאכתם, עזבו את מנדי לנפשו. כשחזר מנדי לחווה, קרה דבר מוזר.

הסוסים האחרים התקרבו אליו, הריחו אותו ו... התרחקו ממנו! התברר שהצבע שבו צבעו אותו הילדים, דבק בבשרו של מנדי והדיף ריח רע וחריף. הסוסים שבאופיים הם זהירים ובעלי חושים חדים, נרתעו מן הריח ה"זר" שנדף ממנדי.

בעלי החווה יודעים שכמו בני האדם, גם לסוס קשה לחיות לבד, והוא זקוק לחברה. לכן הם עשו מאמץ להשיב אותו לעדר. הם קירבו את מנדי לאט-לאט לסוסים האחרים.

הסוסים הגיבו בשלילה. הם נרתעו, נתקפו בעצבנות ובפחד, עד כדי כך שנשכו אותו. בעלי החווה נאלצו לגונן על מנדי ולהרחיק אותו מיתר הסוסים. כדי שמנדי לא יישאר לבדו, הם צירפו אליו סייח צעיר, שלא הִכיר אותו (ולכן גם לא נרתע ממנו). במהלך שלושת החודשים הבאים התיידדו השניים, ומנדי נהנה מחברתו של הסייח הצעיר.

במשך השבועות הבאים טופל מנדי באופן מיוחד בהשגחה מקצועית של בעלי החווה: הם ניקו אותו באמצעות מכשירים שונים, הברישו אותו לעתים תכופות, האכילו אותו בשיבולת שועל ועוד "פינוקים" כאלה.

בתום שלושת החודשים, כשהצבע כמעט נעלם לגמרי, שוב ניסו בעלי החווה להחזיר את מנדי אל עדר הסוסים.

בהתחלה קירבו את מנדי לחבריו לפרקי זמן קצרים, כשבעלי החווה משגיחים בערנות רבה על תגובות הסוסים.

לבסוף, לשמחת כולם, התקבל מנדי חזרה "הביתה" על-ידי חבריו.